17 Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Galmot Everling Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Δεκεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Y. Galmot

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η προσφυγή της 7ης Φεβρουαρίου 1983, με την οποία έχει εισαχθεί η παρούσα υπόθεση, περιλαμβάνει μια σειρά αιτημάτων — με τα οποία ζητείται η ακύρωση δύο αποφάσεων που αφορούν, η μεν πρώτη, τη διακοπή της διαδικασίας πλήρωσης κενής θέσης, η δε δεύτερη, τη μεταφορά μιας

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

θέσης στο πλαίσιο των θέσεων προσωπικού — που ο Domenico Morina, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προβάλλει κατά του τελευταίου.

Με την ανακοίνωση κενής θέσης αριθ. 3285, της 3ης Νοεμβρίου 1981, το Κοινοβούλιο γνωστοποίησε την ύπαρξη μιας κενής θέσης κύριου υπαλλήλου διοίκησης (σταδιοδρομία Α 5/Α 4, στη γενική διεύθυνση έρευνας και τεκμηρίωσης (ΓΔ V). Ο προσφεύγων, υπάλληλος διοίκησης βαθμού Α 6 στην ίδια αυτή διεύθυνση και έχων τις προϋποθέσεις για προαγωγή από τον Ιανουάριο 1979, υπέβαλε υποψηφιότητα. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου αποφάσισε, εντούτοις, με έγγραφο της 6ης Μαΐου 1982, τη μεταφορά της κενής θέσης στο τμήμα ταμείου και λογιστηρίου (ΓΔ IV). Κατά συνέπεια, η διοίκηση ακύρωσε την ανακοίνωση κενής θέσης αριθ. 3285 και πληροφόρησε σχετικά τον προσφεύγοντα. Ο τελευταίος υπέβαλε ένσταση κατά της απόφασης αυτής, με την οποία ζήτησε να μάθει το λόγο της ακύρωσης. Με έγγραφο της 3ης Νοεμβρίου 1982, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε την ένσταση, διευκρινίζοντας ότι η μεταφορά της θέσης, οφειλόμενη στις ανάγκες της υπηρεσίας που δεν είχαν καμιά σχέση με τον προσφεύγοντα, είχε καταστήσει αδύνατη τη συνέχιση της διαδικασίας πρόσληψης.

2. Το καθού κοινοτικό όργανο προβάλλει, πρώτον, το απαράδεκτο της προσφυγής υπό δύο απόψεις: έλλειψη βλαπτικής πράξης και διάσταση του αντικειμένου μεταξύ της ένδικης προσφυγής και της διοικητικής ένστασης. Υποστηρίζει ότι η προσφυγή του Morina είναι απαράδεκτη διότι η μεταφορά της θέσης εμφανίζεται ως μέτρο οργανωτικού χαρακτήρα, χωρίς επίπτωση στην επαγγελματική κατάσταση του προσφεύγοντος· δεύτερον, παρατηρεί ότι το αίτημα που αποβλέπει στην ακύρωση του επίδικου μέτρου περιλαμβάνεται μόνο στην προσφυγή. Επ' αυτού, ο Morina αντιτάσσει ότι εν πάση περιπτώσει τελεί σε προστατευόμενη νομικά κατάσταση που του παρέχει το δικαίωμα ασκήσεως της προσφυγής.

Θεωρώ ότι η απάντηση αυτή είναι ουσιώδης. Πραγματικά, υποβάλλοντας την υποψηφιότητά του για την κενή θέση, ο Morina απέκτησε το δικαίωμα ώστε η πρόσληψη να γίνει με τήρηση των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και, κυρίως, χωρίς η διακριτική εξουσία της διοίκησης να φέρει το στίγμα της κατάχρησης εξουσίας. Σε ανάλογη περίπτωση, το Δικαστήριο έκρινε ότι η εκτίμηση των «λόγων αυτών» (συγκεκριμένα, παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και κατάχρηση εξουσίας) εμπίπτουν στην εξέταση της ουσίας· έτσι, η ένσταση απαραδέκτου ... δεν μπορεί να γίνει δεκτή» (απόφαση της 24. 6. 1969 στην υπόθεση 26/68, Fux κατά Επιτροπής, Racc. 1969, σ. 145, σκέψεις 6 και 7). Έτσι, η πρώτη ένσταση που προβάλλει το Κοινοβούλιο δεν ευσταθεί. Όσον αφορά τη δεύτερη, η διοικητική ένσταση και η προσφυγή έχουν κατά τη γνώμη μου το ίδιο αντικείμενο. Η απόφαση μεταφοράς της θέσης συνεπάγεται λογικά και, στην πραγματικότητα, καθόρισε τη διακοπή του διαγωνισμού. Το ότι ζητείται η ακύρωση της τελευταίας αυτής απόφασης, όπως το έπραξε ο Morina με τη διοικητική του ένσταση, συνεπάγεται επομένως ότι ζητεί την ακύρωση της πρώτης.

3. Εξετάζω επομένως τα παράπονα που αφορούν την ουσία. Ο προσφεύγων επικαλείται κατά της μεταφοράς της θέσης διαφόρους λόγους: παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, παραβίαση των γενικών αρχών της δημόσιας υπηρεσίας (δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, χρηστής διοίκησης), κατάχρηση εξουσίας.

Επί του πρώτου ισχυρισμού: κατά τον προσφεύγοντα, απαγορεύεται στη διοίκηση να μεταφέρει θέση όταν έχει αρχίσει η δια-

δικασία πρόσληψης· εν πάση περιπτώσει, η απόφαση περί ακυρώσεως της ανακοίνωσης κενής θέσης δεν είναι αιτιολογημένη. Τα δύο παράπονα στερούνται ερείσματος. Καμιά διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν υποχρεώνει τη διοίκηση να περατώσει τη διαδικασία πρόσληψης: επομένως, η διαδικασία μπορεί να διακοπεί, για παράδειγμα, αν το συμφέρον της υπηρεσίας το επιβάλλει (βλέπε την προαναφερόμενη απόφαση Fux). Εξάλλου, η ακύρωση της ανακοίνωσης κενής θέσης είναι μέτρο γενικού χαρακτήρα, που εμπίπτει στη διακριτική εξουσία της διοίκησης και δεν μπορεί να είναι βλαπτικό: το καθού κοινοτικό όργανο δεν ήταν επομένως υποχρεωμένο να το αιτιολογήσει (απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 12 και 29/64, Ley κατά Επιτροπής, Racc. 1965, σ. 143).

Ούτε και θεωρώ ότι έχει παραβιαστεί η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Ο Morina θεωρεί ότι το γεγονός ότι απάντησε σε μια πρόταση θέσης τον έθεσε σε κατάσταση «οιονεί βεβαιότητας» ή «συγκεκριμένου ατομικού δικαιώματος» προς προαγωγή. Αλλά η άποψή του στερείται ερείσματος. Πραγματικά, η πλούσια νομολογία επιβεβαιώνει ότι το σύστημα της κοινοτικής δημόσιας υπηρεσίας δεν προβλέπει γνήσιο δικαίωμα προαγωγής από μια ιδιότητα σε άλλη.

Ούτε και η αρχή της χρηστής διοίκησης φαίνεται να έχει παραβιαστεί, διότι το κοινοτικό όργανο δεν είχε καμιά υποχρέωση να θυσιάσει τις ανάγκες της υπηρεσίας της υπέρ του μελλοντικού και ενδεχόμενου συμφέροντος του Morina προς κατάληψη της θέσης· και το παράπονο περί καταχρήσεως εξουσίας δεν στηρίζεται σε καμιά απόδειξη. Ο προσφεύγων δεν απόδειξε ότι η επίδικη απόφαση δεν στηριζόταν πραγματικά στο συμφέρον της υπηρεσίας και υπέκρυπτε την πρόθεση να ευνοήσει άλλο υπάλληλο. Επιπλέον, οι διευκρινίσεις που παρέσχε το καθού κοινοτικό όργανο κατά την προφορική διαδικασία εξαφάνισαν, κατά τη γνώμη μου, κάθε σχετική αμφιβολία ή ανησυχία που μπορούσε να γεννηθεί. Το πολύ που μπορεί να προσαφθεί στο Κοινοβούλιο είναι ότι δεν παρέσχε τις διευκρινίσεις αυτές προηγουμένως.

4. Λαμβάνοντας υπόψη τις προηγούμενες σκέψεις, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή που έχει ασκήσει ο Domenico Morina κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με δικόγραφό του της 7ης Φεβρουαρίου 1983. Εξάλλου, κρίνω ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.